

ВІН ЖИТИ БЕЗ ПІСНІ НЕ МОЖЕ

Тридцять років передплачую «Рідний край». Змінювалися назви газети, кореспонденти і редактори, але матеріали, які друкувалися в ній, викликали живий інтерес у передплатників, висвітлювалися трудові здобутки і невдачі.

Останнім часом газета приділяє багато уваги історії художньої самодіяльності, тим, хто своє життя присвятив задушевній пісні, розвитку хорового мистецтва в нашому краї. Отож вирішив через «Рідний край» поділитися спогадами про хоровий колектив села Симонів, якого важко уявити без Володимира Гомона. Саме в Щекичині Корецького району починалося ходіння у світ Володимира Івановича. Вчився у школі, захоплювався спортом. Без нього не обходилися будь-які змагання. А ще й вдома потрібно допомогти. І скрізь його супроводжувала пісня. Він співав завжди. Односельці, зачувши голос Володі, з приємною посмішкою повертали голови в його бік і говорили: «Батькової вдачі хлопець». Адже на весіллях, урочистих вечірках, провадах в армію в селі завжди просили Івана Васильовича, щоб він завів хорошу пісню.

Після восьмирічки Володя продовжив навчання в Невірківській середній школі. Більше чотирьох кілометрів спортивної статури юнак долав легко. На примітку його взяв вчитель музики Василь Прокопович Немиришин. І ось Володя — заспівувач шкільного хору, сольо виконує українські народні і популярні в той час пісні «Летят перелетные

мрія збулася, коли він був ще учнем музичилища, а навчаючись заочно в педагогічному інституті, став солістом хору культпрацівників м. Рівне та області.

За направленням музичилища Володимир Іванович призначається методистом Гоцанського будинку культури. Спеціаліста помітили відразу, але безпартійному «росту» не передбачалося. Директор Симонівської восьмирічки М.Ю. Карчевський запропонував Гомону вести уроки музики і хоровий гурток в школі, а керівники колгоспу запросили керувати колгоспним хором (надокучило возити емісарів з Рівного, під яких не легко було підстроюватися) й виділили квартиру в Симонові, неподалік пахучих луків мальовничої Горині. Сюди й переселилося молоде подружжя Гомонів. Хто б міг сказати, що осядуть в Симонові назавжди, побудують на свій смак добротну оселю.

До уроків в школі Володимир Іванович завжди готувався старанно. Багато уваги приділяв репертуару і репетиціям колгоспного хору, хорам цегельного заводу, тваринників симонівської ферми, агіткультбригаді, ансамблям і солістам. Під його керівництвом художня самодіяльність села значно ожила, а молодь і люди старшого покоління після роботи навідувалися в клуб, щоб поспівати або послухати у виконанні Гомона пісні «Два кольори», «Чом, чом, земле моя», «Пісню про рушник», «Ясени» та багато інших.

В 1971-му Володимир Іванович створив у Симо-

дощньої самодіяльності в сімдесятих-вісімдесятих роках. Хоровий колектив Симонова п'ять разів брав участь в обласних оглядах як переможець районних олімпіад, Зростає і майстерність В.І. Гомона. В 1972-му — він учасник першого Всесоюзного огляду художньої самодіяльності, нагороджений бронзовою медаллю лауреата конкурсу. Його запрошують працювати в обласну філармонію, в хор Г. Віршовки. Від цих пропозицій Володимир Іванович відмовляється. Мовляв, як же залишити село, в якому так багато незавершених справ? А потім були ще дві золоті медалі лауреата республіканських конкурсів, численні грамоти і дипломи. Але найбільше хвилювався, розповідає, коли записували на телепередачу «Сонячні кларнети»

ля-ля... Цей прийом Володимира Івановича глядачі також

З боєм пригадує В.І. Гомон як на другий день піс-

ків з благословення настоятеля Свято-Пмитрівської

родні і популярні в той час пісні «Летят перелетные птицы», «Заправлены в планшеты космические карты» та інші. Серйозними ставали обличчя слухачів, а окремі й змахували непрохану сльозу, коли він виконував «Бухенвальдский набат». Це був коронний номер Гомона і тоді, і пізніше.

Пригадує Володимир Іванович, як, будучи учнем-випускником школи, зачаровувався співом соліста Рівненської обласної філармонії Миколи Бешти, який гастролював по селах Корецького району. Ось тоді і виникло остаточне рішення: здобути музичну освіту і співати на сцені облмуздрамтеатру. Ця його потаємна

В 1971-му Володимир Іванович створив у Симонівській школі ансамбль «Освіт'янка». У виконанні цього колективу мелодійно звучали у селах району і в Гощі задушевні пісні. І хоч в кожній з учасниць були сім'ї діти, але всі вони знаходили час і для репетицій, і для виступів. Довго не відпускали зі сцени Володимира Гомона разом з дружиною Юлією Дмитрівною, коли вони співали «Ожини», «Коли розлучаються двоє», та з Е. Я. Карчевською — «Алеша», "Иван да Марья".

Хор колгоспу з багатим репертуаром виступає в переповненому залі сільського клубу, на районній сцені під час оглядів колективів ху-

коли записували на телерадіо «Сонячні кларнети» в його виконанні пісню «Там, де Ятрань круто в'ється».

З посмішкою пригадує і курйозні випадки. Перший на конкурсі комсомольської пісні в клубі будівельників м. Рівне. Після «Бухенвальдського набата» зал довго викликав його на «біс». Журі змушене було дозволити співати ще одну пісню. Коли Гомон виконував другий куплет «Коробейников», то зал почав в такт пісні дружно аплодувати. Це так вразило виконавця, що він розхвилювався і забув, якими словами починається третій куплет. Тому під акомпанемент музики спромігся в такт мелодії лише проспівати «ля-

ля-ля»... Цей прийом Володимира Івановича глядачі також зустріли дружніми оплесками, і, зібравшись, він закінчив пісню. Публіка довго аплодувала йому, не помітивши розгубленості виконавця.

Був і такий випадок. В сільському клубі відзначали річницю від дня народження Т.Г. Шевченка. Закінчились урочисті збори. Хор вишикувався на сцені. Помах руки диригента і... гасне світло. В залі суцільна темрява. Переповнений зал захвилювався. Культпрацівники розбіглися по сусідах позичати гасові лампи, при світлі яких і відбувся концерт. Глядачі аплодували митцям...

Траплялися і прикрощі.

З болем пригадує В.І. Гомон, як на другий день після похорону батька змушений був керувати хором на районній сцені.

Минає 32 роки, як Володимир Іванович живе і працює в Симонові. Заслужив повагу і авторитет односельчан. Чемно вітаються з ним при зустрічі старожили і молоді, школярі і навіть дошкільнята. Він, вчитель вищої категорії, старший вчитель, цікаво і змістовно проводить уроки музики в Симонівській та Франівській школах. У нього вчаться на відкритих уроках вчителі району. Плідно і творчо працює як музкерівник в санаторії «Агатівка». Вже кілька ро-

ків з благословення настоятеля Свято-Дмитрівської церкви отця Богдана співає в церковному хорі.

Ось такий він, Володимир Іванович Гомон, людина щедрої душі, закохана в пісню і музику. Тож хочеться побажати йому міцного здоров'я, довголіття і нових творчих успіхів.

В'ячеслав РОДИЧ,
вчитель Франівської
НСШ.

На знімках: (внизу) виступає ансамбль «Освіт'янка»; неодноразовий переможець районних і обласних конкурсів хор с. Симонів зі своїм керівником В.І. Гомоном.